

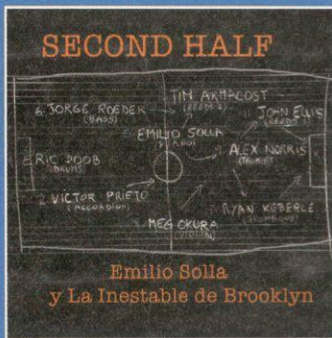
Emilio Solla Y La Inestable De Brooklyn

SECOND HALF

Eigen beheer/CD Baby

Niet te overtreffen tangojazz.

De Argentijnse pianist en componist Emilio Solla behoort al sinds de jaren tachtig tot de meest gevierde muzikanten van dat land. Niemand minder dan Astor Piazzolla roemde zijn tangojazz om zijn baanbrekende kwaliteiten. Solla veroverde de wereld en bleef alom geprezen om de grote schoonheid van zijn muziek en de enorme bezieling die er uit sprak. Sinds het midden van het vorig decennium woonachtig in New York, richtte hij daar in 2010 het achtkoppige orkest La Inestable De Brooklyn op. Hoewel de titel SECOND HALF

wellicht anders doet vermoeden, vormt dit album het debuut van deze band en al direct vanaf de start met het ruim tien minuten lange *Llegará, llegará, llegará* laat het orkest horen waarom het zo hoog wordt aangeslagen. Op een werkelijk schitterende melodie en fantastisch opgenomen, brengen pianist Solla en zijn orkestleden (een ritsectie, vier blazers, violist en

accordeonist) misschien wel het mooiste tangojazznummer dat ik ooit hoorde, subliem gearrangeerd door Solla met een drive die de tien minuten laten omvliegen. Het is de opmaat voor een waarlijk briljant album met acht lange stukken (kortste 4:35, langste 12:52) met allemaal schitterende melodieën en fantastisch ensemblespel, beeldschoon, toegankelijk, vol passie en nooit afgezaagd, vergelijkbaar met de beste opnamen die we kennen van Astor Piazzolla met orkest. Solla legt in het boekje bij de cd uit dat de titel SECOND HALF ontstond toen hij beseftte dat het eerste deel van zijn leven voorbij was. Hij is zijn tweede deel zo vitaal begonnen als iemand zich maar kan wensen.

Eric van Domburg Scipio 9,5

tuurlijke en onconventionele soort. De prominentste vocalist, een in disco en Northern-soul verzeild geraakte Jamaicaan genaamd The Mighty Pope, heeft een soulvolle stem maar die bevindt zich voortdurend in een wat oneigenlijke context. En wanneer zangeres Omega Rae van Blackali cious zich daar bij voegt, verschuift de balans wederom aanmerkelijk. CONTROL THIS vervreemdt. Lekker oneerbiedig springen ze om met wat klassiekers. Zo wordt Barrington Levy's *Here I Come* tegen een spannend geluidsdecor monotoon staccato gerapt, rasta-hymne *Satta Massagana* krijgt een bijna over de top dramatische vertolking en Beat-hit *Mirror In The Bathroom* heeft niets meer van het springerige origineel, het klinkt eerder robottesk, maar wel met een ziel. Het eigen werk verbaast al evenzeer, want wat moet je denken van de griezelige, maar met steeldrums opgetuigde afrodisco in *Lookout Weekend*? Rare jongens en meiden, deze Excelsiors en op z'n minst intrigerend. Maar of dat leuk genoeg is om uw zakgeld aan te spenderen is een heel persoonlijke zaak. Die beslissing laat ik geheel aan u. Eddie Aarts 7

Eléonor

ERROS

-I-C-U-B4-T-/Music & Words

Originele kamerfolk.

Bij het horen van openingsnummer *Egote* denk je even een cd

Chlopcy Kontra Basia

OJ TAK!

World Network Music (Music & Words)

Heerlijke Poolse wereldjazz.

De bandnaam betekent 'Jongens tegen Basia'. De jongens zijn Marcin Nenko op staande bas en Tomasz Waldowski op drums. En Basia heet van achteren Derlak. Ze heeft klassieke piano en klarinet gestudeerd, volgde niet het voor de hand liggende pad – werk van anderen vertolken – maar koos voor de zang, en voor nieuwe muziek schrijven. De

inspiratie voor deze twaalf nummers – waarvan ze de teksten volledig zelf schreef, en de muziek samen met haar twee bandleden – komt vooral uit Poolse volksmuziek en -verhalen. Het klinkt allemaal volledig eigentijds. Dit is puike wereldjazz, soms intiem maar heel vaak lekker opzweepend. Met verrassende wendingen, knap spel – wat gaat die bas heerlijk diep en wat spetteren die drums subtiel – en erg fijne zang. Dat je geen bal van de Poolse teksten begrijpt is geen

enkel bezwaar. Integendeel, daarvoor kun je je volledig concentreren de muziek. Een in alle opzichten geslaagd debuut.

Kees van Wee 7,5

The Excelsiors

CONTROL THIS

BBE Records

Een knotsgekke plaat.

The Excelsiors, een project van dj/producer Shane Hunt, kunnen we moeilijk anders categoriseren dan ergens tussen soul en reggae, maar dan wel van het avon-

Ook verschenen

Kort voor het verstrijken van de deadline viel de nieuwe cd van de Italiaanse pianist, zanger en liedjesmaker PAOLO CONTE in de bus. Heel fanatieke fans zijn we niet van de oud-advocaat, al hebben we evenmin ooit iets van de man gehoord dat ons tegen de borst stuitte. Qua stijl herinnert hij ons eigenlijk het meest aan Leonard Cohen. Ze zijn ongeveer even oud en brengen redelijk vergelijkbare praatgezongen liedjes. Dat is op SNOB niet anders, al biedt Conte meer variatie op zijn vijftien nummers dan Cohen op de negen van POPULAR PROBLEMS. Heel fraai en

subtiel geïnstrumenteerd is SNOB misschien wel Conte's beste plaat, al kennen we ze lang niet allemaal. Het feit dat we SNOB zeker zo graag horen als Cohen's laatste, geeft aan dat dit een topper is (Platinum/Universal 8,5). Iets van die jazzy wereldsfeer van Paolo Conte, maar dan uitbundiger, met een flinke Balkan-insteek en met een vrouw in de hoofdrol, vinden we hier en daar terug bij het Nederlandse Balkanorkest AMARISZI. Leuk is dat de band zich op het nieuwe NINE BALKAN NIGHTS behoorlijk avontuurlijk door de zelfgeschreven muziek slingert, waardoor het

meer wordt dan een tweederangs variant op Oost-Europese voorbeelden. Helemaal zo scherp als de beste Balkanorkesten klinkt het niet, en frontvrouw Merel Simons' stem is af en toe wat schel, maar dat wordt redelijk gecompenseerd door het prima eigen geluid van de meertalig zingende groep (-I-C-U-B4-T-/Music & Words 7). Dat de originelen weer een klasse hoger opereren, bewijst de Hongaarse zigeunergroep ROMENGO. De spil van de band vormen de uit het bekende Romano Drom afkomstige zangeres Mónika Lakatos en gitarist Mihály Rostás. Zij schre-

ven samen vrijwel alle liedjes op NAGYCESED-BUDAPEST, dat veel meer een zigeunerfolkgeluid laat horen dan standaard Balkanpop. Extra leuk zijn drie nummers met de Spaanse flamencogitarist Juan de Lerida en diens Project (Gryllus/Kaláka/XMD 8-). We verlaten Oost- en Zuid-Europa voor de bijzondere Belgische doedelzakfolk van het GRIFF TRIO. YORARÉ heet hun debuut, het resultaat van tien jaar samenspelen, waarbij ze zich steeds meer toespitsten op uitsluitend Belgisch repertoire. 100% Certified Belgian Rooted Music zegt de trotse stempel op